

Sygn. akt II AKa 366/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Rostankowska (spr.)

Sędziowie: SA Krzysztof Noskowicz

SA Andrzej Czarnota

Protokolant: sekretarz sądowy Iwona Sidorko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G. A. B.

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2022 r.

sprawy

K. S. s. A., ur. (...) w G., oskarżonego z art. 148 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 6 lipca 2021 r., sygn. akt **IV K 171/20**

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. I w ten sposób, że orzeczoną karę pozbawienia wolności obniża do 12 (dwunastu) lat;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. P. Kancelaria Adwokacka w G. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od opłaty za postępowanie odwoławcze a jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 366/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1 CZĘŚĆ WSTĘPNA**0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 6 lipca 2021r. w sprawie IV K 171/20.

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1 Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		K. S.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	K. S.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów.			

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów.

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów.

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
	<p>I. obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku a mianowicie:</p> <p>a) art. 4, 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegająca na niewłaściwej, nieobiektywnej ocenie dowodów dokonanej w sposób sprzeczny z zasadą ich swobodnej oceny co skutkowało poczynieniem błędnych ustaleń faktycznych w zakresie odpowiedzialności oskarżonego w ramach art. 148 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań M. S., oraz wyjaśnień oskarżonego K. S.,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

opinii lekarzy z zakresu medycyny sądowej, nie pozwala na uznanie winy oskarżonego w zakresie przypisanego w akcie oskarżenia czynu;

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

b) art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. - wobec złamania zasady swobodnej oceny dowodów, polegające na wybiórczym potraktowaniu materiału dowodowego w tym opinii biegłego specjalisty M. K. i wyjaśnień oskarżonego, co skutkowało dokonaniem oceny dowolnej i rozstrzygnięciem nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego:

- uznaniu, iż „wbity nóż w klatkę piersiową po stronie lewej ześlizgnął się po żebrach(...)wbił się pod prawy łuk żebrowy przecinając przeponę i bezpośrednio pod nie leżącą wątrobę. Długość tego kanału wynosiła około 20 cm, co również wskazuje na dużą siłę zadanego ciosu(...)” w sytuacji, gdzie bezspornie uznano, iż awantura poprzedzająca zajście oraz stroną atakującą był pokrzywdzony, zaś mechanizm zadania ciosu zbiegał się z atakiem K. Z..

II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających wpływ na jego treść, polegający w szczególności na przyjęciu, że:

- oskarżony działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia pokrzywdzonego i przypisaniem art.148 § 1 k.k., w sytuacji gdy z analizy materiału dowodowego i faktów uznanych za udowodnione wynika, że oskarżonemu takiego działania przypisać nie można z uwagi na okoliczności sprawy, takie jak wywołanie kłótni i awantury przez K. Z., który to

zaczął krzyczeć i ubliżać J. S., a następnie zaczął wulgarnie wyzywać matkę oskarżonego T. S., którą następnie uderzył w twarz, by w końcu zaatakować oskarżonego, gdzie K. Z. ugryzł K. S. w nos, później w rękę, wywołując przy tym krwawienie z nosa u oskarżonego, skutkować winno uznaniem, że K. S. przypisać można dokonanie przestępstwa co najwyżej w warunkach przekroczenia granic obrony koniecznej, na którą składała się obrona matki, siostry jak i osoby oskarżonego przed bezpośrednim, bezprawnym zamachem na dobra chronione prawem wyżej wymienionych członków rodziny;

nadto z ostrożności procesowej

III. rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności sprawy wynika jednoznacznie, że inicjacja awantury, a następnie jej eskalacja wypłynęła wprost od pokrzywdzonego, zaś mimo wszystko przyznanie się do winy, podjęcie akcji ratunkowej, skrucha K. S. oraz przeproszenie najbliższych pokrzywdzonego - jako całości zachowania się oskarżonego po popełnieniu czynu - pozwalają na zmianę orzeczenia o karze i wymierzenia jej w wymiarze łagodniejszym, to jest 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności.

Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne

Ad. I. a) Na wstępie podkreślenia wymaga, że skarżący podnosząc zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy zasady obiektywizmu

unormowanej w przepisie art.4 kpk w żaden sposób go nie uargumentował. Tymczasem wykazanie, że w toku postępowania doszło do naruszenia zasady obiektywizmu (art.4 kpk) wymaga wskazania uchybień konkretnych przepisów służących realizacji tej zasady (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 12 grudnia 2019r. w sprawie II AKa 559/19). Podkreślenia również wymaga, że bezstronność to kierowanie się przez sędziego obiektywizmem, nie stwarzając korzystniejszej sytuacji dla żadnej ze stron czy żadnemu z uczestników postępowania, w trakcie zarówno toczącej się przed sądem sprawy, jak i orzekania. Traktuje on zatem uczestników postępowania równorzędnie (bezstronność subiektywna). Bezstronność obiektywna to działanie sędziego wyłącznie na podstawie prawa, zgodnie ze swoim sumieniem i wewnętrznym przekonaniem. Elementem zasady obiektywizmu jest też zakaz przyjmowania przez organ procesowy kierunkowego nastawienia do sprawy, dopasowywanie czynności procesowych do z góry przyjętego na wstępie wyniku lub oddalanie wniosków dowodowych jednej tylko strony, gdy dążą one do ustaleń sprzecznych z przyjętym na wstępie założeniem. Ale ocena materiału dowodowego z daniem wiary jednym z dowodów, nie stanowi naruszenia tej zasady (tak też: Sąd Najwyższy w postanowieniu z 9 sierpnia 2017r. w sprawie II KK 206/17). Skarżący nie zdołał zatem wykazać, a Sąd odwoławczy nie stwierdza aby doszło w przedmiotowej sprawie do naruszenia przez sąd orzekający zasady obiektywizmu.

Odnosząc się do zarzutu obrazu art.410 kpk wskazać na wstępie należy, że sąd rozstrzyga w sprawie, przyjmując za podstawę swej decyzji całokształt okoliczności, ale tylko tych, które zostały ujawnione w toku rozprawy głównej, nawet jeżeli nie będą one stanowiły podstawy ustaleń faktycznych (por.: postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 maja 2006r. w sprawie III KK 351/05, z 8 marca 2006r. w sprawie III KK 246/05; wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2006r. w sprawie IV KK 454/05). Przepis ten określa zatem podstawę dowodową wyroku. Ujawnienie okoliczności następuje zaś w drodze przeprowadzenia dowodów, przede wszystkim bezpośrednio (przesłuchanie osób, zapoznanie się z dowodem rzeczowym przez jego oględziny lub ujawnienie - odczytanie jego treści) albo pośrednio (odczytanie wyjaśnień, zeznań, opinii, ekspertyz, treści dokumentów albo uznanie ich za ujawnione, a także wykonanie czynności procesowych przez sędziego wyznaczonego ze składu orzekającego albo sąd wezwany). Całokształt okoliczności, jako podstawa wyroku, oznacza więc, że orzekający sąd rozstrzygając w sprawie rozważyć musi wszystkie okoliczności, jakie zostały ujawnione, zgodnie z prawem procesowym, w toku rozprawy, ocenić je zgodnie z wymogami określonymi w art.7 kpk, a następnie dokonać ustaleń dotyczących okoliczności istotnych w sprawie, wynikających z dowodów uznanych przez siebie za wiarygodne (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 sierpnia 1998r. w sprawie IV KKN 324/98).

Podkreślenia wymaga, że, mimo podniesienia zarzutu obrazy art.4 kpk i art.410 kpk skarżący w istocie kwestionuje dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, tzn. zarzut oparty o art.7 kpk. Również i ten zarzut nie zyskał aprobaty Sądu odwoławczego. Wskazać należy, że Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ocenie przeprowadzonych dowodów i ocena ta podlega ochronie przewidzianej w art.7 kpk dopóty, dopóki nie zostanie wykazana jej błędność. Jak słusznie przyjmuje się w orzecznictwie, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy(art.2 § 2 kpk); stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk); jest wyczerpująco i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - argumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424 § 1 pkt 1 kpk); (por.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 lutego 2011r. w sprawie III KK 382/2010r., z 7 lipca 2010r. w sprawie II KK 147/2010, z 13 czerwca 2007r. w sprawie V KK 5/2007, z 25 września 2002r. w sprawie II KKN 79/2000 oraz wyroki Sądu Najwyższego z: 22 lutego 1996r. w sprawie II KRN 199/95, 9 listopada 1990r. w sprawie WRN 149/90). Sąd odwoławczy rozpoznający apelację dokonuje natomiast kontroli swobodnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd I

instancji (porównaj: T. Grzegorzcyk, J. Tylman, Polskie postępowanie karne, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003 r., s. 90 - 94; S. Waltoś, Proces karny - zarys systemu, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2003r., s. 255 - 259).

Skarżący wskazując na obronę oskarżonego przed agresją pokrzywdzonego, działanie oskarżonego w obronie siostry i matki oraz przed bezpośrednim atakiem pokrzywdzonego na matkę T. S. (str.4 apelacji) zdaje się nie dostrzegać, że inne ustalenia faktyczne w tym zakresie poczynił Sąd Okręgowy, a ustaleń tych nie kwestionuje skarżący w wywiedzionej apelacji (kwestionuje bowiem jedynie zamiar z jakim działał oskarżony – str.2 apelacji). Podkreślenia zatem wymaga, że zdarzenie między oskarżonym a pokrzywdzonym 25 marca 2020r. miało kilkuetapowy przebieg przedzielony zgodnym opuszczeniem przez obu mężczyzn mieszkania celem udania się po alkohol na stację benzynową (str.5-7 uzasadnienia wyroku). Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do niekwestionowanej okoliczności, że pokrzywdzony był agresywny. Przedmiotem osądu było bowiem konkretne zdarzenie mające miejsce 25 marca 2020r. Nadto, jak wynika z ustaleń sądu (str.4 uzasadnienia wyroku), których skarżący nie kwestionuje w wywiedzionej apelacji, do konfliktów zakończonych bójkami często dochodziło między oskarżonym a pokrzywdzonym kiedy oskarżony odwiedzał matkę i siostry wspólnie z domownikami, a więc też i z pokrzywdzonym spożywając alkohol. Zgromadzony

zatem w sprawie materiału dowodowy pozwala na stwierdzenie, że awantury były nieodłącznym elementem spotkań przy alkoholu oskarżonego i pokrzywdzonego; czasami kończyły się one drobnymi bójkami między nimi. Inkryminowane zdarzenie nie odbiegało od owej „normy” z tą jedynie istotną różnicą, że oskarżony w jego czasie użył noża, co zakończyło się śmiercią pokrzywdzonego. Podkreślenia również wymaga, którego to ustalenia Sadu Okręgowego skarżący także nie kwestionuje w wywiedzionej apelacji, że pokrzywdzony pozostawał od 5 lat w nieformalnym związku z siostrą oskarżonego – J. S., zgodnie mieszkali razem z matką oskarżonego w mieszkaniu o powierzchni 29 m² a pokrzywdzony pracował wraz z T. S. i drugą z sióstr oskarżonego – świadkiem M. S.. Nie sposób zatem podzielić dokonanej przez skarżącego na str.5 apelacji oceny osoby pokrzywdzonego, bowiem jest ona jednostronna, skupia się na negatywnych cechach jego charakteru pomijając całkowicie pozytywne społeczne zachowania K. Z.. Podkreślenia również wymaga, że wskazywani przez skarżącego świadkowie: Ł. P. i A. M. nie miały wiedzy na temat inkryminowanego zdarzenia. Wprawdzie T. S. i J. S. na etapie postępowania jurysdykcyjnego skorzystały z prawa do odmowy składania zeznań co nie pozwoliło Sądowi Okręgowemu poczynienia dokładniejszych ustaleń faktycznych na temat relacji pokrzywdzonego z członkami najbliższej rodziny oskarżonego, w szczególności w dacie zdarzenia, ale dowody mogące zostać procesowo

wykorzystane w pełni pozwoliły na poczynienie omawianych ustaleń.

Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał pogląd apelującego, że oskarżony działał w warunkach obrony koniecznej. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść wskazywanie na orzecznictwo w tym zakresie (str.5-6 apelacji), gdyż nie ma ono przełożenia na realia rozpoznawanej sprawy. W szczególności odnosi się to do orzecznictwa dotyczącego środków zastosowanych przez odpierającego bezprawny atak. Sąd I instancji bowiem poczynił rozważania dotyczące przedmiotowej sprawy w kontekście obrony koniecznej (str.33-34 uzasadnienia wyroku) i wykazał, że w realiach rozpoznawanej sprawy nie sposób mówić o tym, że cios nożem został zadany w ramach odpierania bezprawnego, bezpośredniego ataku na dobro chronione prawem. Rozważania te Sąd II instancji uznaje za trafne. Podkreślenia ponownie w tym miejscu wymaga, że apelujący odwołuje się do poczynionych przez siebie, w oparciu o własną ocenę dowodów, ustaleń faktycznych które nie sposób uznać za trafne. Tymczasem sam oskarżony składając uznane przez Sąd Okręgowy za wiarygodne wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego wskazał na poszczególne etapy inkryminowanego zdarzenia (k.134 akt sprawy). Potwierdzają one trafność ustaleń Sądu Okręgowego, że do użycia noża przez oskarżonego doszło w czasie bójki między nim a pokrzywdzonym, kiedy pokrzywdzony nie dokonywał jakiegokolwiek zamachu na zdrowie i życie matki i siostry oskarżonego i brak było podstaw do uznania,

że taki zamach podejmie. Sąd odwoławczy zatem nie podziela stanowiska skarżącego (str.5 apelacji) kwestionującego ocenę dokonaną przez Sąd I instancji, że użycie noża przez oskarżonego miało na celu zakończenie bójki z pokrzywdzonym na swoją korzyść. Wobec powyższego skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść wskazywanie na dysproporcje siły i wagi między pokrzywdzonym a oskarżonym na korzyść tego pierwszego. Poza sporem pozostaje bowiem, że oskarżony również doznał obrażeń w starciu z pokrzywdzonym (został przez niego ugryziony w nos i rękę) i właśnie dlatego zdecydował się użyć noża, aby zwycięsko wyjść z tego starcia. Wówczas pokrzywdzony w żaden sposób nie zagrażał życiu i zdrowiu ani matki ani siostry oskarżonego. Nie ma zatem podstaw do uznania, że użycie przez oskarżonego noża było działaniem w obronie koniecznej w rozumieniu art.25 § 1 kk.

Ad. I. b) W zakresie uwag ogólnych odnoszących się do podniesionego zarzutu obrazy art.7 kpk i art.410 kpk Sąd odwoławczy odsyła do poczynionych już w niniejszym uzasadnieniu rozważań nie widząc potrzeby ponownego przytaczania przedstawionej tam argumentacji.

Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał również zarzut obrazy art.5 § 2 kpk. Naruszenie zasady in dubio pro reo możliwe jest bowiem jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z art.7 kpk ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie

wersje faktyczne i organ procesowy rozstrzyga niedające się usunąć wątpliwości niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art.5 § 2 kpk. Jeżeli zatem, jak w tej sprawie, kwestionuje się ocenę dowodów, nie może być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 kpk.

W przedmiotowej sprawie nie doszło do obrazy art.5 § 2 kpk, bowiem sąd poczynił nie budzące jego wątpliwości ustalenia faktyczne, a zatem nie powziął wątpliwości w tej kwestii. Unormowana w tym przepisie zasada *in dubio pro reo* nie może stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości. Jak bowiem wyraźnie wynika z jego brzmienia, reguła ta ma zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo wszelkich starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości. Jest to więc swoista „ostateczność” – „dyrektywa ostatecznego wyjścia”. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Należy również podkreślić, iż wątpliwości, o jakich mowa w art.5 § 2 kpk to wątpliwości Sądu, nie zaś strony procesowej wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych. Nie można

zatem zasadnie stawiać zarzutu obrazy przepisu art.5 § 2 kpk podnosząc wątpliwości strony, a konkretnie obrońcy oskarżonego co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny czy w sprawie doszło do naruszenia zasady in dubio pro reo istotne jest jedynie to czy sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 15 lipca 2010r. w sprawie II AKa 183/10). W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy poczynił ustalenia faktyczne w sposób niewątpliwy, po dokonanej w sposób swobodny, zgodny z dyrektywami zawartymi w przepisach art.7 kpk i art.410 kpk ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Podkreślenia również wymaga, że zasada in dubio pro reo nie nakazuje sądowi orzekającemu czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego.

Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy ponownie wskazać należy na okoliczność wydaje się niedostrzeżaną przez skarżącego, tj. faktu, że wzajemne szarpanie się pokrzywdzonego i oskarżonego miało kilka etapów. Ostatni z nich, w czasie którego doszło do zadania śmiertelnego ciosu miał miejsce w korytarzu mieszkania, w czasie próby spowodowania opuszczenia go przez pokrzywdzonego. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy bez naruszenia zasady określonej w art.5 § 2 kpk poczynił ustalenia faktyczne w sprawie, również odwołując się do opinii biegłego M. K., do której również odnosi się skarżący, czyniąc to

jednak wybiórczo i intencjonalnie. Po pierwsze nie jest tak jak sugeruje skarżący, że stroną atakującą był jedynie pokrzywdzony, a oskarżony jedynie przed tym atakiem bronił się. Wskazać w tym miejscu należy, że pokrzywdzony znajdował się w większym stanie upojenia alkoholowego (2,66 promila we krwi, 3,43 promila w ciecie szklistym oka – k.281, 282 akt sprawy), zaś oskarżony w czasie badania o godz.3.30 w dniu 26 marca 2020r. miał 1,42 promila (0,71 mg/l) w wydychanym powietrzu (k.8 akt sprawy). Teza lansowana przez apelującego jest zgodna z wyjaśnieniami oskarżonego składanymi na etapie postępowania jurysdykcyjnego, którym Sąd po dokonaniu ich swobodnej oceny, nie dał wiary (str.18 uzasadnienia wyroku). Nie jest zatem tak, że sąd dał wiarę dwóm różniącym się od siebie dowodom i na podstawie dowodu niekorzystnego dla oskarżonego ustalił określony fakt. Sąd bowiem w ramach swobodnej oceny dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego, za wiarygodne uznał ich część, częściowo zaś waloru wiarygodności im odmówił. Ustalenia faktyczne poczynił natomiast na podstawie tych uznane za wiarygodne. Biegły wbrew sugestiom skarżącego (str.5 apelacji) wykluczył aby pokrzywdzony ustalonych obrażeń doznał w mechanizmie „nadziania się” na nóż trzymany przez oskarżonego (k.865 akt sprawy). Nadto podkreślenia wymaga, że biegły ocenił, że cios szedł z góry na dół (siła ciosu spowodowała, że ześliznął się po żebrach i wbił się w wątrobę na głębokość 5 cm) i był zadany z dużą siłą o czym świadczy wbicie w ciało pokrzywdzonego noża z 19-centymetrowym ostrzem o szerokości od 3 do 10 cm aż

po rękojeść, skutkujące opisanymi obrażeniami.

Ad. II. Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskał również zarzut związany z ustaleniem poczynionym przez Sąd Okręgowy co do zamiaru z jakim działał oskarżony. Trafnie bowiem Sąd ten uznał, że oskarżony działał z zamiarem ewentualnym dokonania zbrodni z art.148 § 1 kk. Argumenty podniesione w tym zakresie przez skarżącego (str.2, 6-7 apelacji) nie są trafne. Na wstępie podkreślenia wymaga, że działanie w ramach obrony koniecznej nie jest argumentem przemawiającym przeciwko zamiarowi popełnienia określonego czynu zabronionego; a taką argumentację przedstawia skarżący na str.2 apelacji. W taki wypadku wszak sprawca ma zamiar (bezpośredni lub ewentualny) popełnić określone przestępstwo aby odeprzeć bezprawny i bezpośredni atak na dobro chronione prawem, a nieponiesienie za nie odpowiedzialności karnej wynika z wypełnienia przesłanek o jakich mowa w art.25 § 1 kk. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść odwoływanie się do zachowania oskarżonego po dokonanych zabójstwie (str.6-7 apelacji). Wskazać należy, że początkowo żaden z domowników nie zainteresował się losem pokrzywdzonego. Oskarżony wraz z siostrą J. poszli na pobliską stację benzynową po alkohol i papierosy. Dopiero po powrocie oskarżony przyznał się, że ugodził pokrzywdzonego nożem, a wówczas jego matka – T. S. postanowiła poszukać pokrzywdzonego i finalnie znalazła go leżącego na schodach klatki schodowej. Wskazana przez apelującego okoliczność podjęcia nieudolnej próby reanimacji

pokrzywdzonego, została poczytana na korzyść przy wymiarze kary (str.38 uzasadnienia wyroku). Bez wpływu na kwalifikację prawną czynu pozostają warunki w jakich spędzał dzieciństwo 33-letni w chwili czynu oskarżony oraz przemocowy charakter pokrzywdzonego. Podkreślenia bowiem wymaga, że w inkryminowanym czasie agresywny był również oskarżony wdając się w kłótnię, szarpaninę i bójkę z pokrzywdzonym. Sąd Okręgowy w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia wskazał w czym upatruje wypełnienia przez oskarżonego znamion przypisanego mu przestępstwa, tj. zabójstwa z zamiarem ewentualnym (str.31-33 uzasadnienia wyroku). Wobec braku innych poza omówionymi argumentów skarżącego Sąd odwoławczy zwolniony jest od czynienia dalszych rozważań w tym zakresie odwołując się w pełni do argumentacji przedstawionej przez Sąd Okręgowy, która zyskała aprobatę Sądu II instancji. Sąd odwoławczy bowiem może poprzestać na odwołaniu się do rozważań zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, gdy wywody skarżącego stanowią gołosłowną i dowolną polemikę ze stanowiskiem sądu, a więc gdy Sądowi odwoławczemu nie pozostałoby nic innego jako powielenie argumentacji Sądu I instancji. (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2021r. w sprawie II KK 170/21).

Ad. III. Zarzut jest trafny w zakresie rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu. Brak jest jednak podstaw do uznania, że karą spełniającą sądowe dyrektywy

je wymiaru jest postulowana kara 8 lat pozbawienia wolności.

Przed przystąpieniem do szczegółowego odniesienia się do przedstawionych w tym zakresie przez skarżącego argumentów wskazać należy, że kara to środek przymusu państwowego wyrażający potępienie zarówno popełnionego czynu, jak i jego sprawcy, stosowany przez Sąd, a więc organ państwowy o konstytucyjnie zagwarantowanej niezawisłości, w regulowanym przez prawo karne postępowaniu, w którym zapewnione są prawa osoby postawionej w stan oskarżenia (w tym możliwość obrony) i zapewniona jest bezstronność rozstrzygnięć (*nulla poena sine iudicio*). Wyrazem aktualnej filozofii karania jest systematyka obecnie obowiązującego Kodeksu karnego, a jej jądro w największym skrócie ująć można następująco: „traktuj karę jako środek ostateczny (*ultima ratio*) i bacz, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, a po surowszy środek represji karnej sięgaj tylko wtedy, gdy za pomocą łagodniejszego nie da się osiągnąć w stosunku do sprawcy przestępstwa zapobiegawczych i wychowawczych celów kary bądź zadośćuczynić należycie potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa” (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 5 lipca 2019r. w sprawie II AKa 178/19).

Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie

dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażąco (art.438 pkt.4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Przepis art.53 kk określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary.

Pierwszą z nich jest dyrektywa winy - Sąd przy wymiarze kary zobowiązany jest baczyć, aby jej dolegliwość „nie przekraczała stopnia winy”. Stopień winy wyznacza górną granicę dolegliwości związanej z wymierzeniem kary. Nie można, zatem orzec kary, której dolegliwość przekraczałaby stopień winy, chociażby za takim orzeczeniem przemawiały inne dyrektywy, np. prewencji ogólnej czy indywidualnej. Wina pełni w tym ujęciu, funkcję limitującą - wyznaczając górną granicę konkretnej kary.

Kolejną dyrektywą sądowego wymiaru kary wymienioną w art.53 § 1 kk jest uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na ocenę zaś stopnia społecznej szkodliwości wpływają okoliczności wymienione w art.115 § 2 kk i są to okoliczności przedmiotowe (do nich należą: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków) oraz podmiotowe (tj. postać

zamiaru, motywacja), jednakże wszystkie związane są z czynem sprawcy. Motywacja i postać zamiaru, mają również wpływ na stopień winy. Natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu nie mają wpływu - jak wynika to z treści art.115 § 2 kk - okoliczności dotyczące sprawcy niezwiązane z czynem przestępczym. Dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości ma sprzyjać wymierzeniu kary sprawiedliwej i powinna nie tylko wyznaczyć górny pułap kary współmiernej do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, ale i przeciwdziałać wymierzeniu kary zbyt łagodnej w przypadku znacznej społecznej szkodliwości czynu.

Trzecią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest dyrektywa prewencji indywidualnej, tj. uwzględnienie celów zapobiegawczych lub wychowawczych, które ma kara osiągnąć w stosunku do sprawcy. Kara wymierzona zgodnie z dyrektywą prewencji indywidualnej powinna osiągnąć cel zapobiegawczy, a zatem zapobiec popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę.

Ostatnią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest prewencja ogólna, tj. „kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa”. Jest to dyrektywa pozytywnej prewencji ogólnej, która nie może być pojmowana wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, a więc wymierzanie konkretnemu sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko, bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny

wpływ na społeczeństwo, budzić aprobatę dla wymierzonych kar oraz zaufanie do wymiaru sprawiedliwości - i w ten sposób stwarzać warunki do umacniania, i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczone kary mają bowiem za zadanie wzbudzenie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra.

Innymi słowy zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnieść tylko wówczas, gdy orzeczona kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - a więc, gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Wskazać również należy, że do orzeczenia kary rażąco surowej może dojść zarówno na skutek niedostrzeżenia istniejących okoliczności łagodzących lub poczucie na niekorzyść okoliczności, które za obciążające zostać uznane nie mogą, jak i na skutek nieprzydania należytej wagi dostrzeżonym okolicznościom łagodzącym lub przydanie nadmiernej wagi trafnie ustalonym okolicznościom obciążającym.

Orzekana kara tylko wówczas osiągnie stawiane przed nią cele, w tym cel w zakresie prewencji ogólnej oraz indywidualnej, gdy zostanie ona ukształtowana zgodnie z tzw. dyrektywą sprawiedliwościową, która nakazuje w ramach sędziowskiego uznania wymierzyć karę proporcjonalną do stopnia

winy oraz społecznej szkodliwości czynu. Nie pozwala ona sędziemu na wymierzenie kary poniżej stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Nie pozwala również na wymierzenie kary powyżej tych kryteriów. Ponadto podkreślenia wymaga to, że celem kary w ramach prewencji ogólnej jest nie tylko odstraszenie potencjalnych sprawców najcięższych przestępstw, ale przede wszystkim internalizacja norm prawa karnego przez społeczeństwo, budowanie zaufania do działalności wymiaru sprawiedliwości, które jest wynikiem tego, że obywatele dostrzegają, iż w państwie w ostatecznym rozrachunku zwycięża prawo, a sprawca przestępstwa nie uniknie odpowiedzialności oraz kształtowanie świadomości zadośćuczynienia poczuciu sprawiedliwości społecznej, wynikające z tego, że każdy sprawca jest karany w granicach swojej winy. Stąd też kara nie może być postrzegana, jako jedynie forma odwetu (odpłaty sprawcy za popełniony przez niego czyn), czy też w kategoriach narzędzia mającego odstraszać i w ten sposób powstrzymywać przed popełnieniem czynu zabronionego prawem. Musi uwzględniać sposób działania sprawcy, stopień winy oraz stopień społecznej szkodliwości czynu, jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, jak też zachowanie po jego dokonaniu, aby można było uznać ją za sprawiedliwą oraz karę, która spełni stawiane przed nią cele wychowawcze oraz zapobiegawcze (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 lipca 2019 r., II AKa 178/19).

Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać

należy, że Sąd Okręgowy wymierzając karę oskarżonemu K. S. nie wziął pod uwagę wszystkich ustalonych okoliczności, które winny łagodząco wpływać na jej wymiar. Nie wszystkie jednak argumenty przedstawione przez skarżącego (str.7 apelacji) zyskały aprobatę Sądu II instancji. I tak nie sposób za trafny uznać argumentu wcześniejszego zachowania się pokrzywdzonego wobec matki i siostry oskarżonego. Do posłużenia się bowiem nożem przez oskarżonego doszło już wówczas, kiedy pokrzywdzony ani słownie ani fizycznie nie atakował obu kobiet. Doszło do tego w czasie bójki między mężczyznami, kiedy – jak trafnie uznał Sąd Okręgowy – oskarżony chciał zdobyć przewagę nad pokrzywdzonym. Nie sposób również podzielić poglądu skarżącego, że oskarżony przyznał się do winy. Jak bowiem wskazał sam apelujący, oskarżony przyznał się jedynie do użycia noża, nie przyznał się natomiast do popełnienia zarówno zarzuconego, jak i przypisanego mu przestępstwa. Przyznanie jedynie okoliczności faktycznych stanowiących znamię przypisanego czynu przy jednoczesnym zaprzeczaniu okolicznościom przemawiającym za winą w jego popełnieniu nie stanowi przyznania się do winy w popełnieniu przypisanego przestępstwa, a zatem nie może stanowić istotnej okoliczności łagodzącej przy wymiarze kary.

Rację jednak ma skarżący wskazując, że Sąd I instancji przy wymiarze kary pominął skruchę jaką wyrażał oskarżony w związku z inkryminowanym zdarzeniem. Konsekwentne jej wyrażanie, od początku prowadzonego

postępowania pozwalają na przyjęcie, że jest ona szczerą, co winno mieć łagodzący wpływ na wymiar orzeczonej kary.

Wskazać również należy, co stwierdza Sąd Apelacyjny z urzędu, że jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary Sąd Okręgowy winien poczytać działanie oskarżonego z zamiarem ewentualnym. Zamiar ów powoduje, że społeczna szkodliwość czynu jest niższa niż przy zamiarze bezpośrednim, co nie powinno pozostać bez wpływu na wymiar orzeczonej kary (podobnie: Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 30 marca 2022r. w sprawie II AKA 445/21).

Kształtując wymiar kary Sąd Apelacyjny kierował się dyrektywami określonymi w art.53 § 1 i 2 kk, wymierzając karę w granicach przewidzianych przez ustawę, mając zwłaszcza na uwadze, by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy oskarżonego i stanowiła odpowiednią represję za przypisany mu czyn, uwzględniając jednocześnie stopień jego społecznej szkodliwości, a także biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art.53 § 1 kk). Ponadto przy kształtowaniu trafnej reakcji karnej, Sąd uwzględnił w szczególności motywację i sposób zachowania się oskarżonego, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu, właściwości i warunki osobiste oskarżonego, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie się o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej

formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości (art.53 § 2 kk). Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej, sposób i okoliczności popełnienia czynu, jak również postać zamiaru i motywację sprawcy (art.115 § 2 kk). Miarkując wskazane okoliczności obciążające i łagodzące Sąd Apelacyjny obniżył wymierzoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności do 12 lat. W ocenie Sądu dolegliwość kary pozbawienia wolności orzeczonej na wskazanym poziomie, określonej zgodnie z zasadą indywidualizacji odpowiedzialności karnej, nie przekracza stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu oraz odniesie w stosunku do niego odpowiedni wpływ w zakresie oddziaływania zapobiegawczego i wychowawczego oraz wdroży go do przestrzegania porządku prawnego. Podkreślić należy, że kara ta nie wykracza poza rzeczywistą potrzebę i w prawidłowy sposób uwzględnia wszystkie elementy decydujące o jej rodzaju i wymiarze, a ponadto bierze pod uwagę względy prewencji ogólnej rozumiane jako właściwe społeczne oddziaływanie kary wobec sprawców przestępstw oraz zaspokaja społeczne poczucie sprawiedliwości.

Wnioski

1. zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego K. S. od zarzucanego mu czynu;

ewentualnie:

2. zmiana zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

<p>popenił przestępstwo z art.148 § 1 k.k. przy zastosowaniu z art. 25§ 2 k.k. i w konsekwencji wymierzenie mu za ten czyn kary nadzwyczajnie złagodzonej tj. 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>ewentualnie:</p> <p>3. uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania;</p> <p>oraz</p> <p>4. zwolnienie oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i niewymierzenie mu opłaty w tym zakresie;</p> <p>5. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. P. kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, wraz z należnym podatkiem VAT.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosków za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne.</p>		
<p>Ad.1., 2. Niezasadność zarzutów apelacji.</p> <p>Ad.3. Brak jest podstaw do uznania, że zachodzą przesłanki do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Wniosek o charakterze kasatoryjnym nie jest zasadny wobec niezasadności podniesionych zarzutów. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że wniosek ten nie został w żaden sposób umotywowany. Podkreślenia tymczasem wymaga, że zgodnie z aktualnym oraz mającym</p>		

zastosowanie w przedmiotowej sprawie brzmieniem przepisu art.437 § 2 kpk, uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art.439 § 1 kk (skarżący nie podniósł takiego zarzutu, a Sąd odwoławczy nie stwierdza zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej) i art.454 kk (nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości (skarżący nie wskazał okoliczności świadczących o takiej potrzebie a Sąd odwoławczy nie stwierdza ich zaistnienia).

Ad.4. Sytuacja majątkowa oskarżonego, zwłaszcza w perspektywie odbycia orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Ad.5. Wniosek znajduje uzasadnienie w obowiązujących przepisach prawnych (patrz: rubryka 5.4)

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Nie dotyczy.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy.	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy

o.1Zaskarżony wyrok poza zmienioną jego częścią.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Niezasadność zarzutów apelacyjnych poza uznanymi za zasadne. Brak przesłanek z art.439 § 1 kpk i art.440 kpk.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1Orzeczenie o karze.	
Zwiąże o powodach zmiany	
Patrz: rubryka 3.	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy.	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy.		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy.		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy.		
4.1.	Nie dotyczy.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy.		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Na mocy przepisów § 2, § 4 ust.1, § 17 ust.2 pkt.5 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu orzeczono o kosztach obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.	
1 Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk w zw.

z art.624 kpk i zwolnił oskarżonego od obowiązku ich ponoszenia a jego wydatkami obciążył Skarb Państwa uznając, że w jego aktualnej sytuacji finansowej i w perspektywie odbycia orzeczonej kary pozbawienia wolności obciążanie go nimi stanowiłoby dla niego nadmierną uciążliwość.

1PODPISY

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina, kara		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana